

Alles komt goed

Harriet Tyce bij Boekerij:

Bloedsinaasappel

Alles komt goed

Harriet Tyce

Alles komt goed

Vertaald door Waldemar Noë



ISBN 978-90-225-9774-3
ISBN 978-94-023-2030-5 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Lies You Told*
Vertaling: Waldemar Noë
Omslagontwerp: © DPS, origineel Faceout Studio
Omslagbeeld: © Magdalena Russocka/Trevillion Images;
Regina Foster/Shutterstock.com
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Harriet Tyce
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Sarah Hughes – mijn allerliefste vriendin.
Ik zal nooit de oogschaduw van Rimmel vergeten...*

DEEL 1

1

Het is de eerste keer dat ik in mijn moeders kamer heb geslapen. Voor zover ik het me kan herinneren in elk geval. Het is koud. Mijn arm is het enige lichaamsdeel dat onbedekt is en mijn huid voelt klam, mijn vingers zijn ijskoud. Ik draai me om, rol me helemaal in en koester me in Robins warmte. Het is al een paar jaar geleden dat ze met me in één bed heeft willen slapen, maar ze is gezwicht voor de temperatuur in het huis. Op de eerste nacht dat we hier waren betrad ze de kamer die ik voor haar had klaargemaakt en vluchtte er meteen weer uit.

‘Het is hier ijskoud,’ zei ze, ‘en dat rare schilderij aan de muur is echt verschrikkelijk.’

‘Ik zal het weghalen,’ zei ik. Maar ik protesteerde niet toen Robin bij mij in bed wilde liggen. Ik wil haar niet uit het oog verliezen.

Het dekbed is te dun. Gisteravond heb ik onze jassen erop gelegd om het wat warmer te hebben, maar ze zijn eraf gevallen terwijl we sliepen. Ik strek mijn arm uit om ze er weer op te trekken en probeer Robin niet wakker te maken zodat ze nog een paar minuten langer kan slapen. Het zal koud zijn als we opstaan.

De gaskachel staat er nog. Ik herinner me dat ik op de koudste winterdagen me ernaast mocht aankleden van mijn moeder, die me waarschuwde om er niet te dichtbij te komen. Ik ben nog steeds bang om hem aan te raken. Hij is bruin, glimmend, met scherpe hoeken en schilfers waar de verf vanaf is. De keramische branders zijn zwart van het roet. Ik weet eigenlijk niet eens of hij nog werkt.

De haardmantel waar hij voor staat was eens wit, maar is nu vergeeld, met schroeiplekken boven de kachel. Ik had gisteravond geen aandacht besteed aan de porseleinen beeldjes die erop staan, maar in het gedempte ochtendlicht zie ik dat er niets is veranderd. Glimlachende herderinnetjes, een pierrot met een wezenloze grijns, ze staan dicht op elkaar op de smalle plank.

Robin beweegt, zucht en glijdt weer weg in haar slaap. Ik wil haar niet wakker maken. Het zal zwaar genoeg voor haar worden vandaag. Ik voel een angstgolf door me heen gaan. De donkere kamer drukt zwaar op me, ik moet aan het warme huis denken dat ik heb moeten ontvluchten. Het contrast tussen de door Robin geweigerde logeerkamer en haar eigen slaapkamer, die we noodgedwongen hebben achtergelaten: het bed met de roze sluiers, de schapenvachten op de vloer. Er zijn geen schapenvachten in mijn moeders huis – alleen maar de schedel van een ram met indrukwekkende horens boven de trap.

Maar het is veilig hier. En ver weg. Robin draait zich om, ze is nu dichterbij, haar warme arm naast de mijne en de kleine meerkat die mijn vriendin Zora voor haar heeft gebreid in haar hand geklemd. Mijn ademhaling wordt lichter. Na wat er gebeurd is zal ik me altijd verkild voelen in dat huis, ondanks de warmte. Ik ril bij de gedachte, de wond is nog rauw. Adem in, adem uit. We zijn nu hier.

Ik pak mijn telefoon van het nachtkastje – niets. Geen berichten. De batterij is bijna leeg – en natuurlijk geen stopcontact naast het bed. Maar de elektriciteit werkt hier tenminste nog. Zolang we maar niet geëlektrocuteerd worden voordat ik de boel heb gecheckt. Ik ga weer achteroverliggen en denk aan alle klusjes die belangrijk zijn voor de veiligheid van het huis, er liggen dus nog aardig wat dingen op me te wachten. Maar goed, dan hoeft ik tenminste niet over andere dingen na te denken.

‘Hoe laat is het?’ mompelt Robin, die zich omdraait en zich uitrekt.

‘Bijna zeven uur,’ zeg ik haar. ‘Laten we maar opstaan.’

We blijven alle twee liggen, onwillig om de kou te trotseren. Dan verman ik me, ik duw het dekbed van me af en stap uit bed.

‘Wat ben jij gemeen,’ zegt Robin, die snel rechtop gaat zitten. ‘Moet ik douchen? Die badkamer is een koelkast.’

‘Nee, dat is goed, hoor. Ik zal proberen om het daar beter te krijgen.’

Ze rent naar haar kamer en ik hoor het bonzen terwijl ze zich klaarmaakt. Ik trek een spijkerbroek en een sweater aan zonder over mijn uiterlijk na te denken. Het is te koud voor ijdelheid.

‘Ik wil er niet heen,’ zegt Robin, die een toastje in haar hand heeft dat ze onaangeroerd op haar bord teruglegt. Ze zucht. De moed zinkt me in de schoenen.

‘Ik weet het.’

‘Ik zal het haten,’ zegt ze terwijl ze zich van me afwendt en haar haren in een knot boven op haar hoofd draait.

‘Zo erg zal het niet zijn.’

‘Dat zal het wél zijn.’ Ze kijkt me aan en zegt het op een toon die geen tegenspraak duldt.

Ze staat op het punt om in een nieuw uniform – brandschoon en fris gesteven – een nieuwe school te bezoeken. Groep acht, dus jaren nadat de anderen hun groepjes en klikjes hebben gevormd. Het uniform dat ze draagt past niet eens goed, de kraag is te ruim om haar hals en de rok iets te lang. Haar gezicht steekt bleek af tegen het heldere rood van het jasje en het felle wit van haar blouse. Kleren die gisteren in alle haast zijn gekocht bij de kledingwinkel aan Finchley Road die ik me nog van mijn eigen jeugd herinner. Mijn keel snoert dicht, maar ik blijf glimlachen.

‘Het komt goed,’ zeg ik met een wanhopig randje aan mijn stem. ‘Je zult geweldige nieuwe vriendinnen krijgen.’ Ik pak een stuk toast, kijk ernaar en leg het weer terug. Ik heb ook geen honger.

‘Misschien,’ zegt ze zonder enige overtuiging. Robin is klaar met haar kapsel en haalt haar telefoon tevoorschijn, ze wordt direct

door het schermpje in beslag genomen. Mijn gezicht vertrekt, maar ik weet me te beheersen. Is er een bericht van Andrew, die zijn dochter succes wenst op haar nieuwe school? Ik weet niet of Robin en haar vader elkaar hebben gesproken sinds we zijn vertrokken... sinds we moesten vertrekken. Robin blijft naar beneden scrollen, haar ogen schieten heen en weer.

‘Zit er iets interessants tussen?’ vraag ik uiteindelijk. Ik kan er niets aan doen, maar ik probeer in elk geval luchtig te klinken. ‘Heeft je vader nog een bericht gestuurd?’ Ik pak mijn eigen telefoon op en stop hem in mijn handtas.

Robin kijkt op, haar gezicht is bleek en onaangedaan, haar ogen net zo donker als haar lokken. Ze schudt haar hoofd. ‘Nee, pap niet,’ zegt ze. ‘Heb je hem niet gesproken?’

Ik glimlach gelaten. Ik moet het gesprek op iets anders brengen. Ze moet denken dat het zo goed is. Ze hoeft niet te weten dat het laatste contact tussen haar vader en mij een sissende woordenwisseling was voordat hij de verbinding verbrak. *Ga, alsjeblieft*, had hij gezegd. *Ik wil jullie hier niet meer zien. Geen van beiden.* Er klonk een haat in die ik nog nooit eerder had gehoord.

Ik heb te lang niets gezegd. Er begint zich een vraag op haar gezicht te vormen.

‘Zijn er nog nieuwtjes? Ben je met iemand aan het chatten?’ zeg ik op geforceerde toon. De afgelopen maanden is er een ingewikkelde vete tussen Robins vriendinnen en kinderen in haar oude klas uitgevochten, en op de een of andere manier heb ik de berichten erover altijd fascinerend gevonden.

‘Iedereen slaapt nog, mam. Het is daar midden in de nacht.’

‘O, ja, natuurlijk. Daar had ik niet aan gedacht.’ De woorden blijven in de lucht hangen tot Robin besluit er iets over te zeggen.

‘Maar er zijn vannacht veel berichten binnengekomen terwijl ik lag te slapen. Tyler zat vrijdag niet naast Emma maar naast Addison in de bus, en nu wil niemand meer met Addison praten.’

‘Mijn god...’

‘Ik weet het. Het is zo stom allemaal.’ Ze werpt nog één blik op haar telefoon en legt hem dan weg.

‘Misschien dat het op een meisjesschool makkelijker zal worden.’ Ik probeer enige overtuiging in mijn stem te leggen, wat niet lukt.

Robin haalt haar schouders op. ‘We zullen het zien.’

Het laatste jaar op de lagere school. Ik herinner het me nog, diep in mijn botten. Iedereen wordt elf – sommigen zien er als tieners uit, anderen nog steeds als kinderen. Robin zit hier gelukkig tussenin, ze is niet erg groot maar ook niet erg klein, er is niets in haar ontwikkeling dat erg opvalt. Maar het zal evengoed zwaar worden. Ik onderdruk een huivering en herinner me de afwijzingen, het pesten. Wat me ook zal gebeuren, ik hoef in elk geval niet meer aan een nieuwe school te wennen.

‘Ik weet niet hoe ze zich daar zonder jouw bemiddeling zullen redden.’

‘Nou, dat wordt dus niets,’ zegt Robin serieus. ‘Zonder mij zal er veel meer ruzie zijn, en ik zie hun berichten niet op tijd.’

‘Het zal vast wel goed komen met ze. En je ziet ze weer snel. In de kerstvakantie, misschien.’

Robin valt stil. Het is allemaal te veel geweest, het is te snel gegaan. Mijn wereld – en die van Robin – is in een paar hectische dagen op zijn kop gezet. Het drukt zwaar op ons.

‘Ik weet dat het moeilijk is,’ zeg ik. ‘Maar we kunnen er iets van maken samen. We hebben geluk dat we deze plek konden krijgen. Je oude school was prima, maar we hadden altijd gewild dat je hier in Londen naar school zou gaan. Je zult het geweldig vinden.’ Mijn stem sterft weg. Ik herinner me die laatste haastige dag in Brooklyn, hoe ik met een verstarde glimlach kleren in tassen propte terwijl ik tegen Robin loog over de redenen van ons vertrek. Diezelfde dag nog. Geen tijd om afscheid te nemen.

‘En jij was hier gelukkig? Weet je zeker dat ik dat hier ook ga worden?’ Ze fronscht achterdochtig.

‘Ja,’ zeg ik. Een volgende leugen. Maar een kleintje deze keer.

‘Maar jij zei me dat je geen makkelijke jeugd hebt gehad,’ zegt Robin. Ze is scherp, mijn dochter. En dan druk ik me nog zwak uit.

Ik herstel me snel. ‘Dat had meer met de thuissituatie te maken,’ zeg ik. ‘Je grootmoeder was niet zo gek op kinderen, zelfs niet op haar eigen kroost. School was een ontsnapping. Natuurlijk waren er ook wel mindere dingen, maar ik maakte er een paar vrienden. Ik was dol op de bibliotheek, en ik groep acht werd ik klassenvertegenwoordiger en werd mijn naam bijgezet op een houten schild in de hal. Dat was gaaf. Het was er in elk geval beter dan hier.’ Mijn armgebaar omvat de versleten en koude keuken.

Robin glimlacht. ‘Het zal er in elk geval warmer zijn dan hier,’ zegt ze grappend. Ik strek mijn armen over de tafel uit om haar te omhelzen, een geste die ze na een kort moment beantwoordt. ‘Laten we vertrekken. Je wilt niet te laat komen op je eerste dag hier.’

Robin knikt en loopt de keuken door om haar tas te pakken, daarna trekt ze haar handschoenen aan. Ik zet een wollen muts op om het meeste van mijn vette haar te verbergen en we zijn klaar voor vertrek.

We lopen naar de bushalte, onze voetstappen gaan gelijk op over de stoeptegels. Ik werp een zijdelingse blik op mijn dochter. Ze ziet er vastberaden uit met geheven kin, bijna volwassen, maar toch ook weer zo jong.

Ik weet niet wat er voor ons ligt. Ik zou rust willen hebben. Maar ik kan de angst die ik in mijn buik voel niet verdrijven, een gevoel dat net zo zwaar is als onze voetstappen op de grond.

2

Ik zit aan de raamkant en leun met mijn voorhoofd tegen het glas. Bus 46 is vol, langzaam slingert hij van halte tot halte vanaf Camden naar St John's Wood. Ik herinner me deze route zo goed dat ik hem blind zou kunnen lopen. De omgeving is wel wat veranderd, nieuwe gebouwen en oude die een nieuw verfje hebben gekregen.

Ik werp een zijdelingse blik op Robin, ze is nog steeds op haar telefoon bezig. Ze lacht snuivend en kijkt op.

'Emma heeft me zojuist een update gestuurd, het is weer zo'n drama daar. Ik ben blij dat ik er niet meer tussen zit,' zegt ze terwijl ze haar telefoon in haar tas wegstopt.

Ik zou haar bijna geloven.

Mijn maag verkrampt als de bekende bushalte naderbij komt. Opeens ben ik me bewust van de verkeersgeluiden om me heen. De piepende remmen, het claxonneren, een man die in de verte *'fuck off'* roept. Uitlaatgassen die vanaf de straat naar binnen lekken en op mijn keel slaan, de constante stroom van zwarte terreinwagens die ons passeert... We zullen de enigen zijn die met het openbaar vervoer naar school zijn gekomen.

De bus remt onverwachts en ik stoot mijn hoofd tegen de ruit. Ik sluit mijn ogen om de herinneringen uit te bannen.

* * *

‘We krijgen nooit een plek,’ zei ik twee jaar geleden toen ik hoorde wat mijn moeder had gedaan. ‘Het is te laat, de concurrentie is te groot. Er zullen nu geen plekken meer vrijkomen. Niet aan het begin van groep zes, in geen twee jaar. Er zal een wachtlijst van hier tot Tokio zijn. Ze denkt dat ze alles kan regelen, maar dat is niet zo. Ook al zouden we het willen, het zal niets worden.’

En zo was het ook gegaan, ik was blij toen ik na mijn onwillig verzoek nul op het rekest kreeg van de schooladministrateur.

Maar dat was voordat alles fout ging. Mijn huwelijk met Andrew dat in twee korte jaren op de klippen liep. Het kwam dus als een verrassing toen dezelfde administrateur me belde om te zeggen dat er een plek was als Robin meteen kon beginnen. Ik wilde eigenlijk nee zeggen, maar er was iets wat me weerhield. *Ik wil er even over nadenken als dat goed is.* Dat was wat ik uiteindelijk zei.

Niets had me kunnen voorbereiden op de wanhoop waarmee ik haar achtenveertig uur later belde – met een hart dat in mijn keel bonsde – om haar te vragen, nee, te sméken of die plek nog vrij was. Alstublieft. Voor haar alleen maar een standaardprocedure om een onverwacht vrijgekomen plek op te vullen. Voor mij een wonder, alles wat ik nodig had om te kunnen ontsnappen. Een ontsnapping waarvan ik toen nog niet wist dat ik hem nodig had. Maar in mijn moeders testament stond dat ik Robin naar Ashams moest sturen, want anders zou ik het huis noch de bescheiden toelage krijgen die ik zo hard nodig had nu mijn huwelijk was gestrand.

Toen ik tien jaar geleden definitief mijn moeders huis verliet had ik plechtig gezworen er nooit meer terug te keren. Mijn moeder zou me nooit meer overheersen.

Maar voor Robin wilde ik elke belofte verbreken.

* * *

We staan nu bij de schoolpoort, en ik hou mijn handen stijf in mijn zakken. Zelfs door de ogen van een volwassene ziet het gebouw er

groots en imponerend uit. Een architectuur die bij de meest prestigieuze meisjesschool van Noord-Londen past. Ik probeer er maar niet aan te denken hoe intimiderend het voor mijn dochter is.

Het zijn twee smeedijzeren hekken, een geometrisch aangelegd bloemperk ertussenin met buxusheggen en cyclamen. Vanaf elk hek loopt er een pad dat afbuigt naar een brede trap naar de hoofdingang. Ondanks deze grandeur ligt het gebouw niet zo ver van de weg af – een koets zou er zorgvuldig omheen moeten manoeuvreren om goed uit te komen. Er is bijna geen groter verschil met Robins oude school, een modern gebouw in een rustige straat. Dit schoolgebouw draagt het gewicht van de geschiedenis, een zwaarte die de aanwezigheid van kinderen achter de enorme deuren lijkt te ontkennen.

Ik kijk naar Robin. Haar gezicht staat strak en alle kleur lijkt uit haar wangen verdwenen.

‘Het komt allemaal goed,’ zeg ik. Ik wil het haar beloven, maar dat kan ik niet.

Robin kijkt met een vaste blik om zich heen. Ze grijpt mijn arm. ‘Is dit een basisschool?’

‘Ja. En het is hier veel vriendelijker dan het eruitziet, dat beloof ik je.’ Ik zou het bijna af willen kloppen.

‘Wauw.’

‘Laten we naar binnen gaan,’ zeg ik.

Ze knikt.

We lopen over het pad en vervolgens de trap op. De houten deuren zijn breed, met koperen scharnieren erop die glimmend zijn gepoetst. Ik strek mijn arm uit naar de rechterdeur, maar op hetzelfde moment wordt hij vanaf de andere kant door iemand opengetrokken. Er komt een vrouw uit gestormd die dwars door me heen lijkt te willen lopen. Ik schrik en schiet achteruit, en kan alleen nog maar mijn evenwicht bewaren door Robin vast te grijpen. Mijn enkel klapt dubbel, pijn vlamt omhoog door mijn been.

‘Kijk toch uit waar je loopt!’ zegt ze met een stem vol afkeuring.

‘Ik had van de trap kunnen vallen.’ Ze wringt zich langs ons heen en loopt door, haar perfect geföhnde haar deint mee met elke volgende stap. Ik kijk haar na en moet even op adem komen. Lang, blond en agressief.

‘Gaat het wel, mam?’ zegt Robin terwijl een volgende vrouw ons iets in het passeren toe sist.

Ik heb het gevoel alsof ik elk moment in huilen kan uitbarsten. Of dat ik ga schreeuwen dat ze allemaal de kolere kunnen krijgen. Snel veeg ik mijn ogen droog.

‘Ja, het gaat wel.’

Nadat we veilig binnen zijn gekomen, Robin aan de conciërge is voorgesteld en ik de benodigde contactgegevens heb ingevuld blijf ik afwachtend naast mijn dochter staan.

‘Je kunt gaan, mam,’ zegt Robin.

De conciërge lacht. ‘Ze is hier in veilige handen, mevrouw Spence.’

‘Dat is de naam van mijn man,’ zeg ik. Met Robin naast me kan ik me er niet toe zetten om ‘ex-man’ te zeggen. ‘Mijn naam is Roper. Sadie Roper.’

‘Natuurlijk, mevrouw Roper,’ zegt ze. En ze blijven me aankijken, in afwachting van mijn vertrek.

Robin knikt. ‘Ga nou maar, mam.’

Ik kijk de conciërge aan. ‘U heeft me verder niet meer nodig? Een rondleiding, of een ontmoeting met de leraar of zoiets?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Niet vandaag. U zult Robins leraar te zijner tijd ontmoeten. We sturen u binnenkort informatie over de eerstvolgende ouderavond.’ Ze kijkt Robin aan. ‘Ik zal je naar je klas brengen.’

Ze troont mijn dochter mee voordat ik zelfs maar gedag heb kunnen zeggen.

3

Ik haast me naar de bushalte aan de overkant van de weg, de pijn in mijn enkel is aan het wegtrekken. Nu moet ik verder met het huis en daarna naar mijn oude advocatenkantoor om te kijken of ze werk voor me hebben. Ik zie lange jaren zonder juridische werkervaring voor me liggen, maar ik laat me niet kisten. De afgelopen weken heb ik ergere dingen getrotseerd. Veel ergere dingen.

Het zou niet zo moeten zijn. Woede golft door me heen: omdat Andrew zo'n klootzak is, omdat ik me afgewezen voel, omdat deze kwaadheid me over de Atlantische Oceaan recht in de klauwen van mijn moeder en haar krakkemikkige huis heeft gedreven. Beelden van een nette nieuwbouwflat schieten door mijn hoofd. Witte muren en schone houten vloeren, niet de donkere troep van een verwaarloosd victoriaans huis waarvan de ramen door klimop zijn overwoekerd. Een giftige erfenis.

De bus komt eraan. Het heeft geen zin om hierover na te denken. Ik ga wassen, boenen, schoonmaken – een emmer met bleek erover. Ik haal mijn telefoon tevoorschijn om Zora te sms'en, om haar voor het eten uit te nodigen. Mijn vingers blijven een moment boven het toetsenbord hangen voordat ik het bericht schrijf.

Raad eens! Het is een lang verhaal, maar Robin en ik zijn terug en gaan in het huis wonen. Morgen samen eten? Veel te vertellen xx

De toekomst tegemoet, en niet omkijken.

* * *

Eenmaal thuis is de boiler als eerste aan de beurt, ik was gisteravond te moe om ernaar te kijken. Tot mijn verrassing is hij redelijk nieuw. Ik krijg hem na een paar minuten aan de praat. Warm water – dat zal de demonen verjagen.

Vol goede moed begin ik eraan. Ik boen en schrob elk oppervlak dat ik tegenkom, en stop niet om het verleden de kans te geven me te beheersen. Ik sluit me af voor elke herkenning in de krakende vloerdelen of de gebarsten tegels. De butts in de muur van het boek dat mijn moeder eens naar me smeed, de spijker in de vloer waar ik ontelbare keren mijn panty aan heb opengehaald – ik vergat altijd weer dat hij daar zat. Samen met het stof verdwijnt de somberte van het huis, en het koude zonlicht dat door het vuile glas van het keukenraam naar binnen sijpelt maakt me al iets vrolijker.

Na een paar uur vol bruisende activiteit is de keuken weer bruikbaar. Er staat nog steeds hetzelfde fornuis, het ding dat ik me van vroeger herinner. Ik probeer het even uit, en herinner me hoelang ik de knop ingedrukt moet houden voordat er een gasvlam verschijnt.

De oude waterkoker is er ook nog, met een gefield snoer waarin het metaal van de bedrading zichtbaar is. Ik herinner me dat ik tijdens mijn laatste keer hier zei dat ze het apparaat weg moest gooien, vijftien jaar geleden. Ik pak het op en volg de kalksporen op het oppervlak voordat mijn borst verkrampst en ik een zure smaak in mijn mond krijg. *Zou het je iets kunnen schelen als ik geëlektrocu-teerd word?* klinkt het in mijn hoofd. Glimlachend stop ik de waterkoker in een vuilniszak. Ik kijk in de kastjes en vind een pannetje dat ik met water vul en op het vuur zet.

Hoewel het huis aan een drukke weg ligt hoor je geen verkeer in de keuken aan de achterkant. De stilte drukt op me. Ik kijk door het raam van de keukendeur naar het betonnen platje. Het wordt overschaduwd door een taxus, die koud en donker in een hoek staat. Alle planten die mijn moeder had staan er bruin en verwelkt bij, bossen dode bladeren die de hoeken vullen. Ik zal het opvrolijken,

de geraniums en de bloembollen in grote blauwe potten. Ik herinner me dat ik een keer op Moederdag met een bos tulpen thuis kwam en haar die overhandigde. Ze smeed de bloemen in de gootsteen en zei: ‘Duidelijker kan het niet zijn. Het is al erg genoeg om moeder te zijn, daar hoeft ik niet aan herinnerd te worden.’ Ik weet nog hoe klein ik me op dat moment voelde, hoe stom, hoe mijn voeten te groot leken toen ik achteruitdeinsde en de keuken uit vluchtte.

Het is tijd om narcissen te planten. Sneeuwkllokjes, krokussen. Parkiëttulpen, hoe opzichtiger, hoe beter. Robin kan me helpen. Ik draai me om en kijk nog eens in de keuken rond. Het mag dan wel schoner zijn, het is er nog steeds somber en leeg.

Het water kookt en ik zet thee. Het is bijna twaalf uur, ik ga weer zitten en koester de warmte van de mok in mijn handen. Zou Robin nu aan het lunchen zijn? Misschien dat het eten er tegenwoordig beter is. Ik hoop dat het beter is. Ik denk aan wat we vroeger kregen: lasagne die in het vet zwom, koude aardappelpuree, groengrijze hardgekookte eieren in een keiharde vleespastei. Ik haal diep adem en ontspan me. Niet nu. Laat het met rust. Wat erachter zit is erger, veel erger, en ik heb er de tijd niet voor. Mijn gedachten gaan terug naar Robin.

Alles komt goed, had ik tegen Robin gezegd. *Een vriendelijke omgeving*. Geruststellende frases die eruit rolden. Maar zo vriendelijk was het nooit geweest. Formeel, streng en zeer zelfingenomen. Pompen of verzuipen. Zo was het al die jaren geleden. Misschien dat het veranderd is. Ik herinner me hoe Robin mijn arm greep, zo hard dat het me verbaast dat het geen sporen heeft achtergelaten. Ik hoop dat het zal meevallen voor Robin.

Mijn angst is dat het nog veel erger zal zijn.

De thee koelt snel af en ik drink hem in grote teugen, waarna ik de mok wegzet. Ik moet me omkleden om naar het kantoor te gaan en de griffiers vragen of ze misschien werk voor me hebben. Het is misschien niet zo’n realistische stap, maar wie niet waagt, wie niet wint.

Voordat ik vertrek moet ik Robins kamer nog wat verder uitruimen. Het was de logeerkamer, al zal mijn moeder niet veel gasten hebben gehad. Eerst graaf ik me een weg door stapels oude kranten en tijdschriften, die gaan er meteen uit. Dan bereik ik een kast, een klerenkast vol oude jassen en colberts, en ook nog een door motten aangevreten vosje, zijn staart in zijn bek vastgezet met een clip van schildpadschild. Ik stop het allemaal in vuilniszakken.

Ik krijg een bericht van Zora.

Ja, leuk, eten morgen. Ik wil ALLES horen over wat er allemaal is gebeurd, verdomme. Kan niet geloven dat je er weer bent, heerlijk om je weer te zien. xx

Ik voel mijn humeur verbeteren, een sprankje licht in dit huis. Het zal zo fijn zijn om haar weer te zien. Maar het wordt een lange sessie. Ik stuur haar de bekende emoji van het duimpje terug, nu even geen woorden meer.

4

Als ik me aankleed voor mijn oude advocatenkantoor is het alsof ik terugga in de tijd. Ik trek ondergoed en een zwarte panty aan, dan een witte blouse en tot slot een zwarte rok met dito colbert. Ik ben blij dat ik de kleren om sentimentele redenen al die jaren heb bewaard, de outfit die ik meer dan tien jaar geleden in de rechtbank droeg.

De rok past me nog moeiteloos, het colbert ook – alsof al die jaren er niet tussen hebben gezeten. Ik kijk naar mijn silhouet in een stoffige spiegel op de achterkant van de deur. Het had mijn eerste dag op kantoor kunnen zijn, nu bijna twintig jaar geleden. Dat was vóór Andrew, vóór Robin en voordat mijn carrière plaatsmaakte voor een leven dat ik totaal niet had voorzien.

Ondanks alles, de gedwongen omstandigheden van deze nieuwe start, voel ik enige opwindning. In elk geval kan ik eindelijk weer eens mijn kwalificaties op juridisch gebied benutten. Ik ga werken.

Snel loop ik over Kentish Town Road naar metrostation Camden Town. Voordat ik het weet zijn we bij Embankment, dan bij Temple, de spanning stijgt. Ik loop naar Temple Place, dan sla ik Milford Lane in, waar de glanzende verf van het zwarte smeedijzeren hek dat er aan één kant langs loopt in de zon glinstert. Ik kijk om me heen en herinner me deze brede steeg nog goed. Aan het begin van onze relatie heb ik hier ooit met Andrew staan zoenen, bedwelmd door goedkope wijn en het vuur van de eerste liefde.

Dat was een heerlijke nacht, een fijne herinnering. Maar dan word ik overvallen door gedachten aan een paar maanden daarvoor, aan een donkere nacht met een oudere advocaat die dacht dat zijn jonge junior-advocaten zijn bezit waren en dat hij ze mocht betasten. Ik moest hard vechten, en nog harder schoppen tot ik me van hem wist los te rukken. Ik stop bij de plek waar het gebeurde, links van de trappen, en veeg mijn handen aan mijn rok af. Het is al bijna twintig jaar geleden, maar het ligt nog vers in mijn geheugen. Met een hoofdbeweging schud ik de herinnering van me af en loop via de trappen door de poort die op het begin van Essex Street uitkomt, waar de rode bakstenen gevels van vele advocatenkantoren zich aan beide kanten uitstrekken.

Wanneer ik halverwege Essex Street mijn oude kantoor bereik, houd ik mijn pas in en haal diep adem. Eerder had ik ook al het gevoel dat ik terugging in de tijd. Nu weer. Ik voel me net zo lompe en klunzig als op de eerste dag waarop ik hier als junior-advocaat binnenkwam, als een olifant in een porseleinkast. Ik haal nog eens diep adem, gooi mijn schouders naar achteren en duw de deur open.

‘Juffrouw Roper,’ zegt David Phelps. Deze keer ga ik terug in de tijd en blijf er.

‘David,’ zeg ik en ik probeer de smekende toon in mijn stem te verhullen.

‘Waar hebben we deze eer aan te danken?’

Hij staat achter de receptie met wat papieren in zijn hand. Hij moet onderweg naar zijn bureau zijn, want hij staat hier niet om telefoontjes aan te nemen – een gedachte die meteen bevestigd wordt door een jonge vrouw die achter hem langs glipt en achter het bureau met het schakelpaneel gaat zitten.

‘Heeft u een afspraak?’ zegt ze op neutrale toon terwijl ze me van top tot teen opneemt. Ik ben me er opeens van bewust dat mijn outfit nogal gedateerd is.

‘Nee,’ zeg ik en ik hef mijn kin.